

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 17.157 van 14 oktober 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 29 april 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van de bevelen om het grondgebied te verlaten, alle beslissingen aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 24 juni 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 2 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers komen België binnen op 2 september 1999 en verklaren zich vluchteling op 9 september 1999.

Op 22 september 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 februari 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State nr. 89.852 van 28 september 2000 wordt het beroep tegen de beslissing genomen ten opzichte van verzoekers verworpen.

Op 21 november 2000 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 april 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 29 november 2002 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet.

Op 10 maart 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 1 juni 2005 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet. Op 7 februari 2007 vullen verzoekers deze aanvraag verder aan.

Op 29 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds september 1999 in België verblijven, geïntegreerd zijn, Nederlandse taallessen gevolgd hebben en al goed Nederlands spreken, werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun

opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds maart 2000 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Ook dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het jongste kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat de Raad van State gesteld heeft dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft. (Raad van State, arrest nr. 100.509 van 31.10.2001)

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 23.02.2000 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 25.02.2000. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan vijf maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de verklaringen van de toenmalig verantwoordelijke minister Dewael waaraan betrokkenen refereren en die wijzen op de mogelijkheid tot regularisatie voor personen wier asielprocedure onredelijk lang zou geduurd hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich hier niet op kunnen beroepen. Hun asielprocedure heeft immers slechts iets meer dan vijf maanden geduurd en bijgevolg voldoen zij niet aan de criteria die door de minister werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt). Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkenen gedurende een bepaalde periode steun ontvangen hebben van het OCMW Zelzate, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze steun alleen werd verleend met als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Deze periode kan ook niet aanzien worden als legaal verblijf daar betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hadden uitgeput en zij aldus alles in het werk dienden te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten dienden te voldoen.

Aangaande de wet van 22.12.1999: deze was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Wat betreft het argument dat betrokkenen zich tot Belgrado of Tirana moeten wenden om hun aanvraag conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980 in te dienen, dient gezegd te worden dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat personen afkomstig uit Kosovo een visumaanvraag kunnen indienen in Pristina. Zij dienen daarvoor contact op te nemen met het Call Center op het nummer 038/9811 van wie zij alle nodige informatie en formulieren kunnen bekomen. Bij hetzelfde Call Center maken zij dan een afspraak om het dossier in te dienen bij het Belgisch Bureau te Pristina in de burelen van Fedex. Met andere woorden, betrokkenen hoeven zich helemaal niet naar Belgrado of Tirana te begeven, zij kunnen o.i. perfect naar Kosovo om aldaar via reguliere weg hun aanvraag in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen

*niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.
(...).".*

Op 24 juni 2008 worden aan verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing waarvan de motivering als volgt luidt:

"(..."

*0 art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd
0 Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 23/02/2000.*

0 Betrokkenen maakten reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 22/09/1999. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land.

(...).".

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat als volgt luidt:

"Manifest gebrek aan motivering en kennelijke appreciatiefout wat een schending uitmaakt van het vroegere artikel 9, alinea. 3, van de wet van 15 december 1980; van het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van het artikel 12 van het Verdrag inzake de rechten van het Kind, opgemaakt te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij de wet van 16 december 1991 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

1.Eerste onderdeel: Betreffende de integratie van verzoekers

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat de elementen van integratie op zich niet zouden verantwoord zijn dat aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform het artikel 9, alinea 2 van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat de elementen betreffende de integratie enkel het voorwerp kunnen uitmaken van onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag conform het artikel 9, alinea 2 van de wet van 15 december 1980 en dus m.a.w. ipso facto moeten worden beschouwd als elementen ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarmee ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag;

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag;

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op het feit dat verzoekers de absolute noodzaak voelden om in België te blijven, gelet op hun voorbeeldige integratie, het schoolgaan van hun kinderen en de mogelijkheid voor verzoekers om te beginnen werken bij het bekomen van een regularisatie van hun verblijf;

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004 de Raad van State ook heeft geoordeeld:

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke " omstandigheden geïnviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geïnviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke

omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest": geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project "Multi-Cité2004" van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is; [. . .] "(vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004);

Dat de bestreden beslissing evenmin voor verzoekers heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State; Dat verzoekers geïntegreerd zijn, dat zij momenteel perfect het Nederlands beheersen, dat hun kinderen sedert 1999 school lopen in België.

Dat verzoekers talrijke getuigenissen neerleggen waaruit blijkt dat zij allen gewaardeerd worden en volledig geïntegreerd zijn in hun omgeving;

Dat verzoekers hun volledig bestaan terug hebben opgebouwd in België, waar zij zijn aangekomen sinds 1999, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met het schoolgaan van hun kinderen, geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn;

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekers dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst;

Dat er daarom, gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoekers kan worden verweten dat zij hun aanvraag hebben ingediend in België;

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatie fout, in strijd met het vroegere artikel 9, alinea. 3, van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;

2. Tweede onderdeel: Betreffende het schoolgaan van de kinderen van verzoekers

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat het feit dat hun kinderen hier naar school gaan niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid omdat er niet wordt aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden en dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur zou behoeven die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn;

Dat er tevens wordt beweerd dat het verzoekers zijn die de belangen van hun kinderen zouden hebben geschaad door zich te "nestelen in illegaal verblijf" nu zij wisten dat de scholing in België een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen/de scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf;

Dat verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat verzoekers geen rechten kunnen putten uit illegaal verblijf en verwijst naar het "zich nestelen in illegaal verblijf";

Dat er niet kan omheen gegaan worden dat verzoekers gedurende al de jaren werden gedoogd om op het Belgische grondgebied te verblijven;

Indien zij niet mochten gedoogd worden dan had verweerder de nodige maatregelen al moeten nemen;

Dat de verwijzing naar hun illegaal verblijf in deze context totaal ongehoord is;

Dat de beslissing, die geen rekening houdt met verzoekers "gedogen verblijf" in België, derhalve steunt op een niet correcte feitenvinding en derhalve niet afdoende gemotiveerd is;

Verweerder kan toch niet ontkennen dat verzoekers gedurende al die jaren gedoogd werden in het land nu geen enkele maatregel om hen effectief het land uit te zetten ten aanzien van hen werd genomen;

Door verzoekers niet op te pakken, op te sluiten en vervolgens te repatriëren werden zij de facto verder toe gelaten om in België te verblijven;

Dat bovendien, door te oordelen dat het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, de bestreden beslissing ingaat tegen een vaststaande rechtspraak van de Raad van State hieromtrent;

Dat in een arrest van de Raad van State werd geoordeeld dat het school lopen van een minderjarig kind in de Vrije Basisschool van Evergem op het eerste gezicht wel een buitengewone omstandigheid uitmaakte (cf. R.v.st., nr 117. 808, 1 april 2003).

Dat de Raad van State ook in andere arresten heeft geoordeeld dat het schoolgaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en aan de basis kan liggen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou de opleiding van de kinderen kunnen verdergezet worden in het land van herkomst geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal;

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays où les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace », que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises, .. qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période, .. qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 2003);

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde in zijn arrest dd. 11 december 2007 duidelijk dat "het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak".

Dat verweerder in dit geval op de hoogte is van het schoolgaan van de kinderen van verzoekers bij de indiening van de regularisatieaanvraag;

Dat verzoeker door te wachten om een beslissing te nemen tot 28 april 2008, die aan verzoekers werd betekend op 24 juni 2008, ertoe heeft bijgedragen dat de terugkeer van verzoekers en hun kinderen naar hun land van herkomst nog groter wordt;

Dat conform de geldende rechtspraak van de Raad van State er dus moet worden geoordeeld dat het schoolgaan van de kinderen van verzoekers een buitengewone omstandigheid uitmaakt, omwille van het feit dat de kinderen zeker een schooljaar zullen missen omwille van de moeilijke omschakeling naar het andere schoolsysteem en het onderwijs in een andere taal;

Dat verweerder evenmin rekening hield met het feit dat verzoekers kinderen onmogelijk hun sedert 1999 schoollopen in België kunnen onderbreken met risico een ernstige taalachterstand op te lopen en een negatieve impact riskeren op hun individuele ontplooiing.

Hun kinderen waren acht, zes en twee jaar oud toen verzoekers in België aankwamen en hebben bijna uitsluitend onderwijs in de Nederlandse taal gevolgd.

Dat verzoekers argument aangaande hun schoolgaande kinderen, welke sinds hun aankomst in het Nederlands zijn onderwezen (en derhalve het Nederlands als moedertaal hebben aangenomen) en geïntegreerd zijn in de klas, de school en in de Belgische samenleving, in de bestreden beslissing door verweerder niet op een afdoende manier werd weerlegd waardoor de motiveringsplicht opnieuw werd geschonden.

Verzoekers argumenten aangaande hun schoolgaande kinderen wordt door verweerder enkel weerlegd door een verwijzing naar het feit dat verzoekers als ouders zelfs verantwoordelijk zijn voor de situatie waarin de kinderen zich bevinden door zich te nestelen in illegaal verblijf.

Dit kan geenszins als een afdoende motivering beschouwd worden nu het onverantwoord en onredelijk is (en getuigt van een kennelijke appreciatiefout) te stellen dat minderjarige kinderen zomaar de gevolgen dienen te dragen van het gedrag van hun ouders !!!!

Het Europees Hof heeft betreffende het artikel 8 van het EVRM in een recent arrest gepreciseerd dat het kind in geen enkel geval verantwoordelijk mocht worden gehouden van de eventuele betwistbare houding van diens ouders of familie en dat de Belgische Staat in geen enkel geval zich achter dit argument kon terugtrekken om te ontsnappen aan het respect voor de verplichtingen die voortvloeien uit de internationale verbintenissen.

Verzoekers verwijzen dienaangaande eveneens naar het art. 12 van het Kinderrechtenverdrag dat stelt dat kinderen in de gelegenheid moeten worden gesteld om gehoord te worden in elke procedure die hen betreft.

Verzoekers kinderen werden door verweerder in geen geval nog nooit uitgenodigd om gehoord te worden terwijl zij met hun ouders opnieuw het bevel hebben gekregen om het land te verlaten.

Verzoekers stellen vast dat verweerder de verantwoordelijkheid voor de kinderen volledig bij de ouders legt.

Dat verweerder totaal geen rekening houdt met de belangen van de kinderen zelf.

Dat verweerder gehouden was hen te horen aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf welke door hun ouders, die handelen in eigen naam en q.q. hun kinderen, werd ingediend.

De stelling dat de minderjarige kinderen de gevolgen dienen te dragen van het gedrag van hun ouders is een rechtsstaat niet waardig.

Dat verweerders verwijzing naar de vermeende fout van de ouders, met name het "zich nestelen in illegaal verblijf" geenszins als een afdoende motivering beschouwd kan worden nu onweerlegbaar is aangetoond dat verzoekers kinderen sedert jaren school lopen België en het in het belang van de kinderen geenszins redelijk verantwoord is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen.

Door verweerder werden geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst na jarenlange afwezigheid op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt.

Dat de bestreden beslissing daarom ook een kennelijk gebrekkige motivering inhoudt, in strijd met het vroegere artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;”

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissingen met redenen zijn omkleed en dat daarin zowel de juridische als de feitelijke grondslag is vermeld, en dat er afdoende is geantwoord op de elementen die verzoekers in hun aanvraag hebben aangebracht. De formele motiveringsplicht is nageleefd.

Wat de aangevoerde schending van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet betreft, stelt verwerende partij dat het derde lid van artikel 9 Vreemdelingenwet de uitzondering is en het tweede lid de algemene regel. Zij meent dat verzoekers hun feitelijke verantwoordelijkheid als ouder afwentelen op de overheid, nu verzoekers zelf hebben beslist om hun verblijf in België verder te zetten zonder over enig verblijfsrecht te beschikken. De gemachtigde van de minister besliste terecht dat er geen uitzonderlijke omstandigheden werden aangehaald waarom verzoekers de aanvraag niet konden indienen via de gewone procedure.

Verwerende partij betoogt dat de gemachtigde van de minister terecht beslist heeft om aan verzoekers het verblijf te weigeren en dat zij daarbij handelde binnen de haar toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels. In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekers geen verboden inmenging in hun uitoefening van het recht op een privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Daarnaast merkt verwerende partij op dat verzoekers niet toelichten waarom zij hun recht op een privé- en gezinsleven geschonden achten, nu de beslissing betrekking heeft op het hele gezin. Het is verwerende partij toegelaten om wetsonthouding tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg.

Betreffende artikel 12 Kinderrechtenverdrag repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing slechts een beoordeling inhoudt van de verblijfstoestand van verzoekers en van hun aanvraag om desbetreffend een beslissing te treffen. Een vorm van persoonlijk gedrag of de goede werking van een openbare dienst liggen niet ten grondslag van de bestreden beslissing. De hoorplicht geldt niet bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak want niet gesteund op een tekortkoming van de betrokkene. Artikel 12 Kinderrechtenverdrag impliceert enkel dat kinderen het recht hebben om gehoord te worden. Verzoekers hebben in hun aanvraag niet gevraagd dat hun kinderen gehoord zouden worden.

2.3. In de repliekmemoirie vullen verzoekers aan dat artikel 8 EVRM geschonden wordt door de bestreden beslissingen, omdat geen rekening werd gehouden met de omstandigheid dat het hele gezin reeds meer dan acht jaar in België verblijft en duurzame banden heeft opgebouwd en dat er geen feiten van openbare orde gekend zijn aangaande de gezinsleden. De bestreden beslissingen vormen een disproportionele inmenging in verzoekers' privé- en gezinsleven.

2.4. Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van de aanvraag, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekers voerden in hun aanvraag de volgende omstandigheden aan:

- *verzoekers zouden hun aanvraag moeten doen in de diplomatieke post in Belgrado, op Servisch grondgebied. Gezien de gruweldaden die zich hebben voorgedaan is het voor verzoekers onmogelijk om zich naar Servisch grondgebied te begeven.*
- *Ook de diplomatieke post in Tirana is bevoegd voor aanvragen van Kosovaarse Albanezen. Tirana ligt echter ten westen van Peje waardoor verzoekers een hele reis over de bergen zouden moeten maken. Zij beschikken ook niet over gemotoriseerd vervoer om zich naar Tirana te begeven en er is geen openbaar vervoer tussen Peje en Albanië. Verzoekers beschikken evenmin over de financiële middelen om een tocht over de bergen naar Tirana te betalen.*
- *UNMIK en KFOR zijn nog steeds aanwezig in Kosovo, er is geen werk te vinden in Kosovo, verzoekers zouden daar geen nieuw leven kunnen starten. Verzoekers zouden, om een formaliteit te vervullen, in mensonterende omstandigheden terechtkomen, dit is in strijd met artikel 3 van het E.V.R.M.*
- *Verzoekers verwijzen naar een mededeling van de adviseurs van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 december 2004: zij hebben gedurende hun eerste vierjarige verblijf steun ontvangen van het OCMW, waardoor zij in principe geen buitengewone omstandigheden en integratie meer moeten aantonen.*

In de aanvulling voerden verzoekers het volgende aan:

- *verzoekers verwijzen naar de artikelen 3 in samenhang met de artikelen 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind: de belangen van het kind komen op de eerste plaats, het recht op onderwijs wordt gewaarborgd en bij een terugkeer naar Kosovo zouden de kinderen een schooljaar in België moeten missen of niet kunnen voleindigen.*

In de bestreden beslissing wordt over de buitengewone omstandigheden het volgende overwogen:

- Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds maart 2000 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Ook dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het jongste kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.
- Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat de Raad van State gesteld heeft dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft. (Raad van State, arrest nr. 100.509 van 31.10.2001)
- Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 23.02.2000 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan vijf maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.
- Wat betreft de verklaringen van de toenmalig verantwoordelijke minister Dewael waaraan betrokkenen refereren en die wijzen op de mogelijkheid tot regularisatie voor personen wier asielprocedure onredelijk lang zou geduurd hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich hier niet op kunnen beroepen. Hun asielprocedure heeft immers slechts iets meer dan vijf maanden geduurd en bijgevolg voldoen zij niet aan de criteria die door de minister werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt). Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.
- Het feit dat betrokkenen gedurende een bepaalde periode steun ontvangen hebben van het OCMW, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze steun alleen werd verleend met als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Deze periode kan ook niet aangezien worden als legaal verblijf daar betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hadden uitgeput en zij aldus alles in het werk dienden te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten dienden te voldoen.
- Wat betreft het argument dat betrokkenen zich tot Belgrado of Tirana moeten wenden om hun aanvraag conform artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet in te dienen, dient gezegd te worden dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat personen afkomstig uit Kosovo een visumaanvraag kunnen indienen in Pristina. Zij dienen daarvoor contact op te nemen met het Call Center op het nummer 038/9811 van wie zij alle nodige informatie en formulieren kunnen bekomen. Bij hetzelfde Call Center maken zij dan een afspraak om het dossier in te dienen bij het Belgisch Bureau te Pristina in de burelen van Fedex. Met andere woorden, betrokkenen hoeven zich helemaal niet naar Belgrado of Tirana te begeven, zij kunnen o.i. perfect naar Kosovo om aldaar via reguliere weg hun aanvraag in te dienen.
- Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om

informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekers ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. In de motivering van de tweede en derde bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, lid 1, 2° Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekers niet als vluchteling werden erkend en reeds het voorwerp uitmaakten van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Wat de eerste bestreden beslissing betreft, uiten verzoekers kritiek op de motieven ervan en voeren in feite de schending van de materiële motivering aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen

Uit de hierboven opgesomde elementen van de aanvraag en van de eerste bestreden beslissing, blijkt dat verwerende partij heeft geantwoord op alle elementen van de aanvraag van verzoekers.

De integratie van verzoekers was in casu nog niet aan de orde, nu de eerste bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. De kritiek van verzoekers betreffende hun integratie is bijgevolg niet ter zake dienend.

In de mate dat verzoekers evenwel betogen dat de aangevoerde elementen met betrekking tot hun integratie wel in overweging moesten worden genomen als buitengewone omstandigheden, en hiervoor verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State, wordt het volgende overwogen. Het arrest van de Raad van State nr. 118.953 van 30 april 2003 betreft een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van een bevel om het grondgebied te verlaten en daarin wordt overwogen dat verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel *“geen rekening heeft gehouden met de omstandigheid dat verzoekster en haar twee minderjarige kinderen het graf van hun echtgenoot en vader gedurende maanden niet zullen kunnen bezoeken (...) dat het schoollopen van de oudste dochter (...) op het eerste gezicht eveneens een buitengewone omstandigheid uitmaakt vermits het lopende schooljaar eindigt eind juni 2003 en het bestreden bevel uitvoerbaar is binnen een termijn van vijftien dagen te rekenen vanaf 24 april 2003 (...)”*.

Uit dit arrest blijkt bijgevolg dat de “elementen van integratie” van belang kunnen zijn bij de beoordeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel. In casu hebben verzoekers geen schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bevelen gevorderd.

Het arrest nr. 135.090 van 21 september 2004 betreft eveneens een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en stelt uitdrukkelijk dat de “elementen van integratie” op zich geen hindernis kunnen zijn om terug te keren naar het land van herkomst maar dat de verplichting om activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid kunnen uitmaken. In casu hebben verzoekers geen activiteiten of engagementen van algemeen belang aangehaald. In zoverre verzoekers bijgevolg betogen dat de elementen van integratie een buitengewone omstandigheid uitmaken, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat “werk en integratie geen buitengewone omstandigheden” zijn (RvS 14 april 2000, nr. 85.805), dat “integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die de aanvraag in België zou kunnen rechtvaardigen, evenmin als de familieband” (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.173) of dat de omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van verzoekende partijen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (RvS 10 oktober 2005, nr. 150.107).

Betreffende het naar school gaan van de kinderen zetten verzoekers uiteen dat het een niet correcte feitenvinding uitmaakt van verwerende partij om te verwijzen naar « *hun illegaal verblijf* » terwijl zij « *gedurende al die jaren gedoogd werden in het land nu geen enkele maatregel om hen effectief het land uit te zetten ten aanzien van hen werd genomen. Door verzoekers niet op te pakken, op te sluiten en vervolgens te repatriëren werden zij de facto verder toegelaten om in België te verblijven* ». Verzoekers verwijzen tevens naar rechtspraak van de Raad van State die heeft geoordeeld dat het naar school gaan van minderjarige kinderen op het eerste gezicht een buitengewone omstandigheid uitmaakt en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Er dient op gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 14 maart 2006, nr. 156.325). Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid te stellen dat “*betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden*”, dat de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeven, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn, dat verzoekers steeds geweten hebben dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen, dat deze scholing sedert maart 2000 plaatsvond in illegaal verblijf, en dat het Kinderrechtenverdrag volgens de rechtspraak van de Raad van State geen directe werking heeft.

Verzoekers ontkennen niet dat zij reeds sinds de afhandeling van hun asielaanvraag op 20 februari 2000 onder de gelding vallen van een bevel om het grondgebied te verlaten en zich sindsdien in België in illegaal verblijf bevinden. Dat zij menen ondertussen « *gedoogd* » te worden, doet hieraan geen afbreuk. De verwijzing naar het illegaal verblijf van verzoekers maakt bijgevolg een correcte feitenvinding uit.

Daar waar verzoekers verwijzen naar het arrest van de Raad van State nr. 117.808 wordt in dit arrest vastgesteld dat “*uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de minister van Binnenlandse Zaken kennis heeft genomen van al die elementen laat staan dat hij heeft verantwoord waarom zij niet in aanmerking worden genomen*” en dat de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot tijdelijk verblijf niet enkel steunt op de medische toestand van de echtgenoot maar ook op het

schoollopen van de oudste dochter, *“dat in de bestreden beslissing derhalve ten onrechte wordt overwogen dat de verzoekende partij geen andere redenen aanhaalt in de aanvraag tot regularisatie dan de medische toestand van haar echtgenoot”*. In tegenstelling tot verzoekers’ bewering in het verzoekschrift blijkt uit het voormelde arrest niet dat het schoollopen van een minderjarig kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt maar wel dat de gemachtigde van de minister geen rekening heeft gehouden met dit aangehaald argument en uit de beslissing niet blijkt dat de gemachtigde er kennis van had genomen. In het arrest van de Raad van State nr. 121.928 wordt vastgesteld dat de bestreden beslissingen pas na verloop van twee schooljaren sinds de aanvraag om machtiging tot verblijf zijn genomen en dat verwerende partij hierdoor heeft bijgedragen aan het bemoeilijken van de terugkeer van verzoekers en hun kinderen naar hun land van herkomst. Uit dit door verzoekers’ aangehaalde arrest blijkt bijgevolg evenmin dat het schoollopen in België van minderjarige kinderen als een buitengewone omstandigheid dient te worden beschouwd. Ten slotte verwijzen verzoekers naar een onbepaald arrest, genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 11 december 2007. Verzoekers hebben nagelaten het nummer van het arrest te vermelden waardoor het niet mogelijk is het bedoelde arrest te lokaliseren en met kennis van zaken een wettigheidsonderzoek te voeren.

Betreffende de *“ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen”* die een terugkeer naar hun land van herkomst en een onderbreking van het schoollopen in België zou veroorzaken, wordt opgemerkt dat verzoekers hieromtrent noch in hun aanvraag noch naderhand enig objectief bewijs hebben bijgebracht.

Verzoekers beperken hun kritiek in wezen tot het herhalen van hun standpunt dat zij “recht” hebben op regularisatie van hun verblijf wegens hun aangehaalde elementen van integratie en het schoollopen van de kinderen, zodat zij in wezen hun beoordeling in de plaats stellen van de beoordeling gedaan door verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De omstandigheid dat verwerende partij uit de elementen van integratie en het naar school gaan van de kinderen van verzoekers, tot een ander besluit is gekomen, schendt op zich de materiële motiveringsplicht niet, noch getuigt dit gegeven van onbehoorlijk bestuur, daargelaten de vraag of deze kritiek geen kritiek op de wet inhoudt waarvan de beoordeling niet toekomt aan de Raad. Verzoekers maken met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt. Verzoekers maken met hun betoog een kennelijke appreciatiefout niet aannemelijk.

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en zetten in dit verband enkel uiteen dat het onredelijk is te stellen dat minderjarige kinderen *« zomaar de gevolgen dienen te dragen van het gedrag van hun ouders »* en dat er rechtspraak is van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de Belgische Staat zich niet mag verbergen achter het argument van een eventuele betwistbare houding van ouders of familie om te ontsnappen aan verplichtingen die voortvloeien uit internationale verbintenissen.

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de

bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg. De Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. Verzoekers laten na met concrete gegevens aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet toegelaten inmenging in hun privaat en familiaal leven zou uitmaken. Hetgeen zij hieromtrent in hun repliekmemoirie uiteenzetten, hadden ze reeds kunnen aanvoeren in het inleidend verzoekschrift. Bovendien houden de tweede en de derde bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoekers voeren tevens de schending aan van artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Dit artikel luidt als volgt:

- “1. De Staten die partij zijn, verzekeren het kind dat in staat is zijn of haar eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn of haar leeftijd en rijpheid.
2. Hiertoe wordt het kind met name in de gelegenheid gesteld te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of een daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.”

Daargelaten de vraag of dit onderdeel van het middel in aanmerking kan worden genomen nu de vordering enkel uitgaat van verzoekers en niet mede namens hun kinderen werd ingesteld, wordt gesteld dat dit artikel van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekers kunnen de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen.

In de mate dat verzoekers de mening toegedaan zouden zijn dat zijzelf of hun kinderen onvoldoende werden gehoord, wordt opgemerkt dat verzoekers de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag en hun aanvulling hierop. Dat zij te allen tijde bijkomende gegevens konden indienen. Bovendien wordt opgemerkt dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de betrokkene gevraagd voordeel te verlenen, niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cfr. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur* in *Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

Het enig middel is, in al zijn onderdelen, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.